



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instrvctio Novitiorvm

Juan <de Jesús Maria>

Coloniæ, Anno M.D.C.XIII

De passionibus spei, & audaciæ, ac eorum remedijs C. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48624](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48624)

detestanda expergefiant: quod ad hūc modum fieri poterit, parte superiore inferiorem erudiente.

26 Animaduertit pars superior appetitum à laboribus, despectu, vitæ austeritate, deterreri: & sic vrget illum: si odisse vis, non hæc, quæ turpia non sunt, sed peccati deformitatem oderis; si fugere vis, quasi à facie colubri fuge peccatum: Si tristitia serpit, non ob penam, sed ob culpam ingrauescat, vt in salutarem pœnitentiam conuertatur.

27. Quod si peccati turpitudinem nō ita horreat, cum eam non vsque adeo percipiat: oderit, fugiat, mœreat, ob iudicij extremi, ac inferni pœnas; quas imaginatio facilius repræsentare potest; sed ad Irascibilem transeamus.

*De passionibus spei, & audaciæ,
ac earum remedijs.*

Cap. V.

2 **P**ARS Irascibilis (vt superius indicauimus) Concupiscibilis assertrix est: cum enim multiplex arduitas, bona quæ cupiuntur, ambiat: Irascibilis velut armata cū arduitate cōgreditur, eaque depellit: ac ita Cōcupiscibilē

B 7

in li-

in liberam fruitionem afferit.

2 Inter quinque autem Irascibilis passiones, spes primum sibi locum vèdicat: quæ nihil aliud est, quàm motus in bonum arduum, quod creditur posse comparari: quasi diceremus, eum motum, quo appetitus excitatur, ad acquirendum bonum paratu difficile, & Concupiscibilis amavit, & quod parari posse iudicatum est, esse spem.

3 Huic succedit audacia, quæ est motus appetitus malum arduum imminens prosequentis; quasi diceremus: eum modum, quo appetitus progreditur contra malum propinquum, esse audaciam. Ut sicut desiderium amoris, ita & audacia spei quædam progressio sit.

4. Cum autem dicimus audaciam esse motum in malum, mali nomine ipsam arduitatem intelligimus, quam superare conatur, & quæ circumstat bonum, quod propriè respicit spes: licet mali ardui difficultatè, de qua vincèda spes subest, audacia quoquè respiciat.

5. Erga duas passiones has, obseruandum est, eos, qui amori dediti sunt, esse ad sperandum, & audendum habiliores,

cum

cū enim vtraque passio sit motus progressionis, & calor, qui amoris proprius est, ad progressionis motum dilatione conferat: efficitur, vt amantes sint spei, & audaciæ promptiores: ij præsertim, qui ad res diuinas benè affecti sunt: iustitiæ quippe conscientia, auxilio diuino freta securitatem quandam parit: quæ ad spem, & audaciam apprimè conducit.

6. Quod eò spectat, vt nouerint fratres nostri, præclarè secum actum fuisse, cum ad eum statum vocati sint, qui ex amoris diuini, ac rerum cælestium affectu, & conscientia testimonio spem parit, & audaciam: ita vt passiones istæ magno cum emolumento ab eis possint exerceri.

7. Sed verum à falso dignoscere opus est, cum passiones hæ incautis imponere valeant, dum malè collocantur: sperari quippe non debent, quæ imitatoribus Christi digna non sunt: nec audere decet, ad ea, quæ mala non sunt, acriter propulsanda: quæ subiecto exemplo patebunt.

Ex

8. **V**IDET quis se à Magistro, vel Superiore frequentius, quàm alios corripit, & conijcit se non vsque ad eò amari; & amari amat: sed res ardua videtur Superioris gratiã inire: oporteret quippe modos aliquos excogitare ad illius animum sibi conciliandum, ac proindè ad increpationes vitandas opportunos: qui & tempus, & mentis discursum, & aliqua etiam obsequia, non sine labore, requirerent. Videtur tamen possibile: ac propterea, tametsi statæ orationis horæ, ceteraque, claustræ exercitia, Deique præsentia, detrimentum patiantur, decernit de re hac ardua seridè agere; erigitur spe, audaciaque progreditur; sed passiones has sic poterit coercere.

9. Quid captas appetitus effrœnis? que non sunt vera bona sperare, hominis mente indignum est: at sic velle amari, vt non corripiaris, rationi dissentaneum est, ac exinde verum bonum nequit esse: absit ergò, vt tempus & laborem impendam hominis gratiæ ineundæ: absit, vt ad ea, quæ corpori molesta sũt, audacter

audacter depellente progrediar, maiorem fortasse corporis indulgentiam, sed virtutis damna maiora paraturus: sed primus hic modus naturali virtuti consonus est.

10. Ex allato tamen liquet exemplo, ad amoris indulgentis bonum apparens: sed verum malum passionem spei, è contrario verò audaciam aduersus circumstantem arduitatem, quasi contra malum, falsa opinione prodire: ac propterea, superior pars sic debet appetitum erudire..

11. Si sperare iuuat, emendatio, quæ verum est bonum, per correptionem speranda est: si audere vis, aduersus ea, quæ obstant emendationi, progredere: aude contra motus mœroris, congregare illis, & vultum hilarem exhibe, vt Superior correptionis fructum deprehendens te corripere pergat: scriptum est enim: Corripiet me iustus in misericordia & increpabit me: oleum autè, hoc est, blanda simulatio peccatoris nō impinguet caput meum, hoc est, afficiat delectatione mentem meam.

22. At secundum modum Christiano viro

viro

viro consentaneum adijciamus, quo pars superior sic vtatur: Desiste ab spe hac amoris humani exquirendi: spera potius in Deo, & fac bonitatem; inhabita corde terram viuentium, & palceris in diuitijs eius. Quanto tibi honestior, vtilior, ac delectabilior erit clementissimi Dei animus erga te beneuolus? qui profecto erit, si spreto fauore hominum, des operam vt spes, & portio tua sit in terra viuentium. Quapropter aude contra difficultates, quæ te à dulcissimi Iesu Christi amplexu remouantur, & fœlix eris.

13. Tertius verò modus imitatore Christi dignus erit: An Christus in hominibus sperauit, vel hominum gratiã iniuit. Num à principibus amari curauit? An declinauit correptiones? Quoties, cum hominum corda demulcere posset pœnasquẽ vitare, siluit, & opus salutis meæ peregit? Absit ergo vt à tanto discrepem exemplari.

14. Spes ergò tota in Deo collocanda est, & ad bonum tantum audaciæ conatibus assurgendũ. Nonnulla hic de his duabus passionibus attexenda essent, nisi

nisi desperationis , ac timoris tractatio eadem quoq̄ ue requireret : aliæ quippe passionēs , si benè temperentur, aliarum remedia sunt : quam obrem vnū in locum monita congeremus.

De Passionibus desperationis, timoris, & iræ, ac earum remedijs.

Caput VI.

1. **T**RES nunc passionēs à nobis explorandæ sunt, quarum expensio-
ne tractatum absoluemus : hæ sunt de-
speratio, & timor, quæ spei audacię quę
opponuntur, & ira, quæ contraria pas-
sione caret : si enim malum arduum nõ
incūbat, sed vincatur, & succedat bo-
ni possessio: iam nihil arduū superest, in
q̄lrascibilis pars insurgat : sed succedit
delectatio, quę est passio Cõcupiscipilis.

2. Desperatio ergò, est motus appetitus
à bono, quod acquiri non posse credi-
tur, ac si diceremus eum motum, quo
appetitus opprimitur, seu deijcitur, cum
quis existimat se cõsequi nequire bonū,
quod amat, esse desperationem.

3. Hinc exoritur timor qui est motus
appetitus recedentis à malo futuro, cui
resisti non potest: quasi diceremus: eum

mo-